

# I

## 4-5 september

*M*aggie zal teleurgesteld zijn, dacht hij en wrong zich door de nauwe, drukke, stoffige Ruwistraat in Masqat, waarbij hij rakelings langs Arabieren in witte gewaden en Zuid-Aziatische arbeiders uit Pakistan en Bangladesh ging, en wit-oranje taxi's ontweek die door de voetgangersmenigte kropen. *En ik kan haar geen ongelijk geven.* Het was 19.45 uur precies, iets meer dan vier uur voor de vijfde.

Airco's die hard zwoegden om de juweliers en elektronica-winkels langs de soek koel te houden bliezen mufte, hete lucht uit, waardoor de ziedende hitte van 35 graden nog bijtender werd. September in het sultanaat Oman was klote.

Matt Freed wierp een snelle blik over zijn schouder om te zien of de donkerharige Cody hem nog altijd volgde aan de andere kant van de straat. Ze waren al meer dan een uur op pad. Geen van beiden had ontdekt of ze door vijanden gevolgd werden.

De achtendertigjarige Matt was 1,85 m lang, had zandkleurig haar en lichtbruine ogen. Er leek een elektrische stroom van een hoog kilowattage door zijn lichaam te lopen en uit zijn ogen te stralen. Voor het overige was hij niet erg opmerkelijk – hij zag er prettig uit, maar niet knap; alert, maar niet bestudeerd; conventioneel gekleed in een katoenen shirt met korte mouwen en een kaki broek.

Hij kon makkelijk doorgaan voor een Ierse olieveldwerker, een Zweedse SAS-piloot, een Amerikaanse ingenieur, een Duitse zakenman – en had gebruikgemaakt van elk van die vier identiteiten.

Bij een kebabstalletje maakte Matt een scherpe bocht een

steegje in, waarbij hij de geladen Glock die hij in een canvas aktetas met zich meedroeg tegen zich aandrukte. Bijna onmiddellijk keek een jonge Arabische man met een wit IZOD-shirt, die voor een Big Apple-elektronicawinkel stond, op van zijn mobiel. De twee mannen maakten oogcontact en de grote Amerikaan liep naar de ander toe.

*Nu maar hopen dat dit mijn mannetje is,* dacht Matt.

En dat was zo. Hij en de Arabier wisselden geen woord, alleen een elektronische sleutel in een envelop. Daarop stond met potlood geschreven: Al Bustan Palace Hotel, kamer 723. Rustig, zonder te stoppen, liep Matt verder door de steeg en ging er weer uit op de Ruwistraat. Zijn partner stond aan de andere kant van de weg te wachten. Matt wenkte een taxi en de lange, graatmagere Cody gleed erin.

‘Rijd ons over de kustweg en dan naar het oude stadsdeel van Masqat. Mijn vriend wil het paleis van sultan Qaboos zien,’ zei Cody in het Arabisch, met een Egyptisch accent.

‘*Naam,*’ antwoordde de chauffeur.

‘We zijn veilig,’ zei Cody vanuit zijn mondhoek.

Matt wees op de tatoeage van een blondine, die vanonder de korte mouw van Cody’s shirt te zien was. ‘Wie is Gayle?’

‘Een ex-vriendin. Foutje.’

‘Die hebben we allemaal wel eens gemaakt.’

Terwijl ze nieuwe hoogbouw en appartementenflats tegemoet reden, leunde Matt ontspannen achterover. Na twee dienstperioden bij CIA Operations en vijf jaar bij de National Counterterrorism Service (NCTS) was dit gesneden koek.

De Amerikaanse landmachtmaajor die aan hem was ‘uitgeleend’ bleef gespannen, terwijl Matts gedachten heen en weer schoten tussen zijn oudste dochter Maggie en de economische ontwikkelingen van Oman. Die bewonderde hij allebei – Maggie vanwege haar charme en karakter, de sultan van Oman vanwege dat wat hij bereikt had onder zijn welwillende dictatorschap.

Bij het oprijden van de kustweg zwenkte de taxi naar rechts. Aan hun rechterhand zagen ze een rij gebouwen van drie verdiepingen, die versierd waren met islamitisch filigreinwerk en

bogen. Links, voorbij de verkeerslichten, lagen in de haven zowel moderne commerciële vaartuigen als dhows in Arabische stijl.

Ze zaten in stilte te kijken naar de serene schoonheid van het landschap. Matt repeteerde de missie die voor hen lag. Hij werd onderbroken doordat Cody een melodietje neuriede en op de armleuning trommelde.

‘Focus,’ waarschuwde Matt.

‘Ik dacht aan een meisje thuis, die me een filmpje heeft gemaaild waarop ze danst op het liedje “Polaris”.’

‘Je moet volledig bij de les blijven.’

‘Natuurlijk, sir. Maar ik ben gewoon gek op dansende vrouwen.’

De heuvels waar ze door reden waren zonovergoten en alle vocht was weggeschroeid. Nadat ze vijf minuten geklommen hadden, daalde de taxi een helling af naar het oude Masqat, langs een steile klip waarbovenop een oud Portugees fort stond. De chauffeur stuurde naar rechts en stopte.

Cody overhandigde hem wat rials, en de twee mannen stapten uit. Er waren geen toeristen te zien – alleen een paar rondhangende Omani’s.

Matt voelde zich niet op zijn gemak. ‘Laten we verdergaan.’

Het zachte briesje van de Perzische Golf voerde een vleugje dichtertelijke jasmijn mee toen ze langs het paleis liepen. De grote, lage ingang stak naar buiten als een enorme betonnen tong. Op de volgende hoek wenkte Matt een tweede taxi. ‘Al Bustan Hotel.’

De chauffeur, een bedoeïen, reed ongehaast weg. Daarbij morste hij sigarettenas, die al het hele oppervlak van de taxi vervuilde. Het schilderachtige oude Masqat en de kust stuitenden weer voorbij.

Nadat ze door diverse dorpen waren gereden, naderden ze een verkeersplein met een dhow in het midden. Het prachtige Al Bustan Palace Hotel glansde aan hun linkerkant.

Daar zouden ze Manochehr Moshiri ontmoeten, een voormalige generaal van het Iraanse leger, die nu in ballingschap leefde. Als jongeman had Moshiri zich een naam verworven in

de gevechten met de Irakezen. Ooit was hij trouw geweest aan de moellahs. Maar nu niet meer.

De lobby droop van de luxe, van de rijke handgeweven kleden over marmer tot de 24 meter hoge, briljant glinsterende koepel. Tientallen rijke Omani's en andere Arabieren zaten onderuit in luxueuze stoelen, terwijl ze op gedempte toon praatten over zaken.

Uit de lift kwam een gedrongen man met gemillimeterd wit haar, gekleed in een Omaanse *dishdasha*, het traditionele lange witte gewaad. Zijn huid was een tint lichter dan die van de gemiddelde Arabier en hij had een c-vormig litteken in zijn nek. *Een Iraniër*, dacht Matt, terwijl hij de plastic kaart in het beveiligde paneel van de lift stak en '7' indrukte. *Wat doet die hier?*

Later zou hij de rekening van de generaal betalen, die minstens 800 dollar per nacht zou zijn. De generaal voorzag Matt en zijn werkgever nu al meer dan een jaar van waardevolle informatie over de gewapende strijdkrachten en het Islamitische Revolutionaire Garde Corps (IRGC). Bij twee verschillende gelegenheden had hij geholpen om aanvallen op de Amerikaanse belangen in de Perzische Golf te verijdelen. Het was duidelijk dat de generaal een hooggeplaatste bron binnen de IRGC had. Matt speculeerde dat deze een lid was van Moshiri's uitgebreide familie.

Ze volgden het pluchen tapijt langs een tiental deuren en stopten. Matt klopte en wachtte. Hij klopte opnieuw. *Ik wed dat hij in slaap is gevallen.*

Twee mannen in witte gewaden kwamen uit een kamer verderop in de gang. Matt wachtte tot de lift hen verzwolgen had voordat hij de elektronische sleutel in de deur stak en zichzelf binnenliet. De kamer was pikdonker. De plastic sleutel die in het wandsysteem gestoken werd, veranderde dat.

Zo gauw het licht aanging, zagen de twee mannen sporen van een worsteling – een omvergegooide stoel, de inhoud van de minibar die over de grond verspreid lag. Toen zag Matt de generaal, die met zijn gezicht op het tapijt lag, in een plas bloed.

Zwijgend trokken ze hun pistolen. Matt liep naar het lichaam en gebaarde dat Cody naar de slaapkamer moest gaan.

Een kogelgat boven het rechteroog, een tweede onder het linkeroog, vier in het lichtblauwe zijden shirt van de generaal. Matt concludeerde: *kaliber .22, geluiddemper*. Hij kon geen hartslag ontdekken.

‘Niemand op de badkamer of in het toilet,’ zei Cody.

‘Pistool in je holster, kijk door het kijkgaatje, zorg dat je zeker weet dat er niemand op de gang is. Hang dan het NIET STORREN-bordje op en doe de deur op slot. Het laatste wat we willen, is gezelschap.’

Matt ging verder met onderzoeken en ontdekte de lege oplader van een mobieltje. Toen hij de bagage van de dode man doorzocht, vond hij het julinumnummer van *Playboy*, een fles Lipitor, een gouden armband, maar weinig anders, behalve kleren.

Net toen hij een smartphone uit zijn zak haalde en een nummer begon te draaien, ging er een mobiele telefoon over. Cody en hij volgden het geluid tegelijkertijd naar de sofa. Daar vonden ze het mobieltje achter een kussen.

‘Degene die Moshiri doodde, heeft al het andere meegenomen,’ zei Matt, terwijl hij de nummers doorliep. Hij stopte bij een kengetal dat hij herkende en gebruikte toen de hoteltelefoon om te bellen.

Een diepe stem aan de andere kant antwoordde in het Farsi: ‘*Salaam*.’

Matt herkende de stem onmiddellijk. ‘Cyrus, dit is Robert,’ zei hij. ‘De generaal was er niet. Waar ben jij nu?’

‘Dat is vreemd. Hij was in het hotel toen ik vertrok. Hij weet dat je komt.’

Matt kwam ter zake. ‘Luister, ik heb haast. Ik moet je iets geven. We ontmoeten elkaar tegenover het Sheraton Hotel. Weet je waar dat is?’

‘Ja, maar...’

‘Dan zie ik je daar over tien minuten.’

Zodra hij had opgehangen, ging Matt naar de badkamer om een washandje te halen, dat hij gebruikte om de telefoon schoon te vegen.

‘Wat nu?’ vroeg Cody.

‘We moeten het land uit, meteen. We moeten de neef van de generaal, Cyrus, ook hiervandaan halen.’

‘Waarom?’

‘Omdat de Omani’s zich op hem zullen storten en hij ze zal vertellen dat hij hier gesproken heeft met tegenstanders van het Iraanse regime. Dat zal sultan Qaboos niet leuk vinden. De Iraniërs hebben de Omani’s geholpen tijdens de Dhofar-oorlog in de jaren zeventig. Hoewel het niet de Islamitische Republiek was die de sultan geholpen heeft, zijn de Omani’s en de Iraniërs nog steeds vrienden.’

‘Zullen ze niet vermoeden dat we met hem hadden afgesproken?’

‘Ze mogen van alles vermoeden,’ zei Matt, terwijl hij de binnenkant van de deur en het handvat rond het NIET STORENBordje afveegde. ‘We gaan.’

Een familie Arabieren ging met hen mee in de lift naar de lobby, de jongens eisten dat ze meteen teruggingen naar het zwembad. ‘Het water is gekoeld en net zo fris als de oceaan,’ riep een van hen uit.

De taxi scheurde over de tweebaans-snelweg die de heuvels doorsneed. Matts gedachten gingen razendsnel. Hij wist wie dit gedaan had. De Islamitische Republiek Iran maakte er een gewoonte van om politieke tegenstanders te vermoorden. De vraag was of dit het werk was van het ministerie van Informatie en Veiligheid (MVIV) of van het IRGC.

Ze waren nog een aantal blokken van het Sheraton af, toen Matt de chauffeur opdracht gaf te stoppen. Cyrus stond te wachten onder een natriumstraatlantaarn in een effen katoenen shirt. Hij rookte een Camel. Matt introduceerde Cody als ‘mijn partner Bob’.

De drie mannen schudden elkaar de hand.

Matt pakte de jonge Pers bij de arm. ‘Cyrus, we gaan een stukje lopen.’

Moshiri’s neef fronste zijn donkere wenkbrauwen. Een vlagje wind deed zijn shirt rimpelen.

‘De generaal is dood,’ zei Matt kalm.

De jongeman stond meteen stil en leek de stoep in te zakken. 'Hoe bedoel je?'

'Ik bedoel dat je oom dood is. We hebben hem gevonden op de vloer van zijn hotelkamer. Hij is doodgeschoten.'

De jonge Iraniër liet zijn vingers branden door zijn sigaret, schrok van de pijn en liet de peuk vallen.

'Wat deed de generaal nog meer in Masqat?' vroeg Matt. 'Wie heeft hij gesproken?'

Cyrus haalde diep adem. 'We zijn twee dagen geleden aangekomen. Hij heeft gisteren iemand gesproken. Ik weet niet wie.' Hij was nog maar nauwelijks uitgesproken, of hij begon te snikken.

'Cyrus,' begon Matt, 'je oom was een groot man. Ik vind het heel erg.'

Een zakdoek over Cyrus' mond dempte zijn 'Ja'.

'Je moet onmiddellijk weg uit Masqat. Je wilt hier niet gearresteerd worden. De Omani's houden je maandenlang vast.'

Cyrus schudde zijn hoofd en zei: 'De moellahs,' met een gebroken stem.

Matt trok hem naar zich toe, zodat hun neuzen bijna tegen elkaar kwamen. 'Waar logeer je?'

'Het Intercontinental.'

'Welke luchtvaartmaatschappij heb je gebruikt?'

'British Airways. We staan gepland om morgenavond laat te vertrekken.'

Matt deed een paar snelle berekeningen. 'Ga naar je hotel, check uit. Ga dan direct naar Seeb International Airport. Dan heb je tijd om de middernachtvlucht naar Londen te halen.'

'Wie zorgt er voor de generaal?'

Matt pakte Cyrus bij allebei zijn schouders om nadrukkelijk te zeggen: 'De generaal is nu in Gods handen.'

Dat leverde nog meer tranen en een knikje op.

Matt ging verder: 'Mijn doel is jou uit de gevangenis te houden. Ga. Nu!'

Cyrus veegde zijn ogen af met zijn vuist en snoot zijn neus.

'Ik zal de broer van de generaal, Ahmad, bellen en zorgen

dat hij je opvangt op Heathrow. Praat met niemand tot je in Londen bent. Heb je dat begrepen?’

Hij antwoordde met nieuwe tranen: ‘Ja.’

Matt kneep in zijn hand. ‘Ik vind het echt heel erg voor je, Cyrus. Dat meen ik.’ Toen wenkte hij een taxi en was Cyrus weg. Terwijl hij de rode achterlichten nakeek, pakte Matt zijn mobieltje en toetste een nummer in. Een vrouw antwoordde in accentrijk Engels.

‘Hallo, dit is meneer O’Rourke,’ zei Matt. ‘Het spijt me dat ik u op dit uur lastigval, maar ik heb begrepen dat u een auto in de verkoop hebt. Is het mogelijk dat ik die auto morgen zie?’

De vrouw antwoordde zonder aarzeling: ‘Mijn man is er nu niet. Kunt u over een uur terugbellen?’

‘Dank u zeer.’ Hij klapte het mobieltje dicht en wendde zich tot Cody. ‘We moeten opschieten. Op het moment dat Cyrus’ vliegtuig is opgestegen, zit hij meteen aan de telefoon en vertelt hij het de hele wereld.’

Cody knikte. ‘Dat had ik ook al zo’n beetje bedacht.’

‘Ik zal tegen het hoofdkwartier zeggen dat je niet zo dom bent als je eruitziet.’

‘Bedankt.’

Ze liepen nog driehonderd meter in de pas en wenkten toen een taxi. Dit keer was hun bestemming een luxueus winkelcentrum in een buurt die Medinat Qaboos heette. Matt instrueerde de chauffeur achter een witte vierdeurs Nissan Pathfinder langs de stoeprand te parkeren. Achter het stuur zat nonchalant een aantrekkelijke dame uit het Midden-Oosten van in de dertig – ravenzwart haar, scherpe donkere ogen, volle zelfbewuste lippen die met roze waren aangezet.

‘Leuk om u te zien vanavond, heren,’ zei Leila – de vrouw die Matt had gebeld over de auto. Ze was een Libanese christen, die als tiener naar Amerika was geëmigreerd. Net als Matt was ze momenteel in dienst van de National Counterterrorism Service (NCTS).

‘We hebben een probleem,’ zei Matt dringend. ‘Axelrod One is vermoord in zijn hotelkamer.’



Haar zwarte ogen gingen wijd open. ‘Bedoel je dat jullie naar het hotel zijn geweest?’

‘Ja, wij zijn naar het hotel gegaan.’

‘Heb je het lichaam gezien?’

‘Met zes kogelgaten erin. Axelrod Five is nu op weg naar het vliegveld. Ik wil dat je Axelrod Two ervan op de hoogte stelt dat hij Axelrod Five moet ophalen op Heathrow en rege-lingen moet treffen om het lichaam te laten ophalen.’

Ze stak haar hand met lange vingers uit. ‘Geef me jullie wa-pens en holsters.’

Zonder aarzeling overhandigden ze haar hun Glocks en ex-tra magazijnen, die ze in een diplomatieke zak van canvas deed en op de passagiersstoel legde.

‘De Omani’s zullen woedend zijn,’ merkte ze op vanuit haar mondhoek.

‘Ze zullen de vliegvelden in de gaten houden,’ kondigde Matt aan. ‘We hebben een voertuig nodig zodat we de kortste weg kunnen nemen naar de Verenigde Arabische Emiraten.’

‘Hoe zit het met papieren?’ Ze was snel.

Cody had een verblijfsvergunning uit Dubai, waarmee hij over de grens zou komen. Matt had die niet, dus zou hij zich moeten verbergen in de kofferbak.

‘Mijn baas zal dit geweldig vinden,’ zei ze, terwijl ze de mo-tor liet loeien.

Matt gaf haar het mobieltje van de generaal door het geo-pende raam van het portier. ‘Laat jullie technische mensen de nummers downloaden. Stuur ze naar de Odysseusbasis en het hoofdkwartier.’

‘Komt voor elkaar.’

Binnen een uur waren de twee mannen op weg in een nieu-we witte Toyota Corolla met een volle tank benzine. Cody, aan het stuur, lette op loslopende kamelen, terwijl Matt naar Iraanse radiostations luisterde, die vanaf de andere kant van de Perzische Golf uitzonden.

‘Kijk of je de White Stripes kunt vinden,’ plaagde Cody.

‘Hou je kop en let op de weg.’

Ze veranderden die nacht twee keer van positie. Toen de zon

zijn vingers over de woestijn begon uit te spreiden, zette Cody de auto aan de kant van de weg.

‘Het is tijd, baas.’

Matt legde hun bagage op de achterbank en klom in de kofferbak. Terwijl Cody hem afdekte met een deken, zei hij: ‘Slaap lekker.’

‘Rot op.’

Twintig minuten later bracht Cody de auto tot stilstand. Matt zweette peentjes in de achterbak.

Hij hoorde Cody praten in het Arabisch en toen de motor uitzetten. Het autoportier ging open en dicht. Voetstappen en toen nog meer gesprekken tussen Cody en een Omaanse ambtenaar.

Uiteindelijk ging het autoportier weer dicht en schoot het voertuig naar voren. Vijftien seconden later stopte het.

Matt werd er niet goed van. Het was bijna 40 graden in de kofferbak. Hij snakke naar water en hield zichzelf bezig met het bedenken van de namen en leeftijden van zijn diverse neven en nichten. Hij was bij zijn nicht Lucille, die ergens in Tennessee woonde, toen de auto weer naar voren schoot.

*Schiet op, maat, anders kom ik eruit en schop ik je voor je hol.*

Cody had half in de gaten dat de zilverkleurige Ford Explorer voor hem een bocht om ging. Met één hand aan het stuur joeg hij de auto over het asfalt. Hij dacht eraan hoe opgelucht hij was om terug te gaan naar de basis in de VAE, en misschien die jonge vrouwelijke radartechnicus met de lichtblauwe ogen weer op kon zoeken, die hij ontmoet had bij de PX. Hij merkte half dat er rechts voor hem een snelle beweging was.

Een zwerm kogels versplinterde de zijruit en de voorruit. Cody dook achter het dashboard en stuurde scherp naar rechts, langs de witharige man die met de AK-47 schoot, recht op de Ford Explorer af, die de weg nu blokkeerde in een hoek van 45 graden. Precies op het moment dat hij die raakte, gaf hij het stuur een ruk naar rechts, zoals hij dat bij de training geleerd had.

De Corolla ramde het grotere voertuig en slingerde.

Met zijn hoofd vlak boven het dashboard zag Cody dat de Explorer ondersteboven rolde en dat de man die erachter stond wegsprong.

Hij trapte het gaspedaal in en bad. De Corolla reageerde. Eerst zwenkte hij naar links, toen naar rechts, waarna hij de auto onder controle kreeg. Terwijl de kogels door een stofwolk langs suisden, vond hij het asfalt en scheurde weg. Zijn hartslag maakte bijna een afdruk in zijn keel.

Tien minuten later, met nog altijd hartkloppingen, zette hij de auto aan de kant en liet hij Matt uit de kofferbak.

‘Verdomd lekker gereden,’ momperde Matt. Hij nam een diepe teug frisse lucht en gaf over.

‘Dezelfde hufter die we uit de lift hebben zien komen in het Bustan Palace Hotel.’

‘Die vent met het witte haar?’

‘Yep.’

‘Zeker weten?’

‘Tachtig procent.’

‘Klonk als twee schutters.’

‘Ik heb die andere gast niet goed gezien.’

De twee Amerikanen hadden geen tijd om de schade te inspecteren. Terwijl Cody reed, maakte Matt zichzelf schoon en trok andere kleren aan. Nadat hij de airco voluit aan had gezet, toetste hij een nummer in op zijn mobiel.

Het was 9.45 uur op 5 september toen ze stopten bij de vertrekhal van de Al Dafra Air Base. Twee leden van de us Air Force Office of Special Investigations (OSI) stonden in burgerkleding te wachten. Eenmaal binnen begonnen Cody en Matt allebei te trillen. Pas nadat ze elk een sixpack bier op hadden, kwamen hun zenuwen tot rust.

Naar schatting drie uur later landde het C-17 transportvliegtuig op de Araxos Air Base, net buiten Athene. Felle zon prikte in Matts ogen. Op de landingsbaan wachtte zijn baas, Alan (Moses) Beckman, met een volle bos lang, grijsachtig haar en een baard.

Beckman was hoofd van de Odysseusbasis, een van de belangrijkste overzeese teams van de National Counterterrorism Service. De eenheid bestond uit acht officieren, twee communicatiespecialisten en twee technici. Zij waren verantwoordelijk voor de rekrutering van bronnen binnen jihadistische terroristengroepen en regeringen die feitelijk staatssponsors van terreur waren, zoals Syrië en Iran.

Zo gauw Matt met zijn bagage uitstapte, begon Alan: ‘Wat heb ik je geleerd over het achterlaten van lijken op het operationele gebied van anderen en over het verstoren van een horzelnest?’

Matt glimlachte. ‘Welk gebod is dat?’

Alan, die vijftien jaar ouder was, mocht Matts houding wel, maar zou willen dat hij wat meer gehoor zou geven aan autoriteit. ‘Het lichaam werd vanmorgen vroeg gevonden. De grensposten werden een uur nadat jij eroverheen was gesloten.’

Terwijl de SUV door de hoofdingang scheurde, keek Matt op zijn horloge. Het was bijna 17.00 uur op maandag 5 september.

Alan gaf hem een envelop. ‘Hier zijn de documenten met je echte naam. Ik zet je thuis af.’

Ze waren op de Kynthoneon en naderden de Plaka, de vestigingsplaats van talloze toeristenwinkeltjes, juwelenhandelaars, taverna’s, plattelandsmeisjes die bloemen verkochten en straatmuzikanten. De glorieuze Akropolis doemde daarboven op.

Voor de eerste keer in een week gaf Matt zijn volle aandacht aan zijn vrouw en drie dochters. Hij had de eigenaardige neiging dingen totaal gescheiden te houden, wat hem in staat stelde zijn werk te doen.

‘Alan, vind je het goed als we even ergens stoppen? Het is Maggies verjaardag en ik moet nog iets halen.’

2,5 kilometer noordelijker, in het koelere Kifissia, was Liz nog altijd witheet. Het feestje was al twee uur aan de gang. Twintig achtjarigen hadden pizza gegeten, hadden zich laten vermaken door een ingehuurd clown, hadden hun gezichten la-

ten beschilderen, hadden spelletjes gespeeld. Hun ouders zouden over een paar minuten komen om hen weer op te halen. Maar Maggie weigerde nog steeds om de taart aan te snijden.

‘Ik wacht op papa,’ hield ze vol. ‘Hij kan hier ieder moment zijn. Dat weet ik.’

Ze kon koppig zijn, net als haar vader – een trekje dat haar moeder niet zo aanstond.

Toch probeerde Liz nog geduldig te blijven. ‘Kijk, liefje,’ begon ze.

‘Nee. Nee!’ schreeuwde de stevige kleine achtjarige, terwijl ze op de sofa klom, haar rug naar haar toekeerde, en uit het voorraam keek.

‘Ga dan ten minste spelen met je vriendinnetjes.’

‘NEE!’

Liz trok zich terug in de keuken. Haar bloeddruk steeg en ze herhaalde keer op keer tegen zichzelf: ‘Zo kan ik niet verder leven. Dit kan niet.’ Ze zag de taart smelten op het witte aanrechtblad en besloot haar moeder te bellen, thuis in Cockeysville, Maryland, om haar het slechte nieuws te vertellen. Toen hoorde ze een kreet uit de voorkamer.

Liz rende door de gang, omdat ze er zeker van was dat een van de kinderen zich had bezeerd. Ze verweet zichzelf al dat ze hen niet in de gaten had gehouden, tot ze de glimlachende Matt in de deuropening zag staan. Maggie had haar armen om hem heen geslagen, drukte zich met alle macht tegen hem aan. Het zonlicht stroomde door de open deur, waardoor vader en dochter in een gloed werden gezet als van een andere wereld.

‘Papa! Papa!’ schreeuwde Maggie. ‘Nu kunnen we de taart aansnijden!’

## 2

### 5-6 september

‘Sluit me niet buiten!’ schreeuwde ze in zijn gezicht. Haar warme adem rook naar pizza.

Hij legde een grote hand over haar mond. ‘De kinderen.’

Liz stak hem met haar ogen totdat hij zijn hand wegtrok. ‘Ze kunnen ons niet horen, Matt. Ze kijken naar *Cars*.’ Ze had het over hun dochters – Maggie (acht), Samantha (zes) en Nadia (drie). De verjaardagsgasten waren al opgehaald.

Dat was een opluchting voor Matt. ‘Kijk...’

Ze onderbrak hem. ‘Nee, kijk *jij*. Je bent weken weg van huis, doet je ding, en dan wordt van mij verwacht dat ik in Athene blijf en doe alsof we een normaal gezin zijn, terwijl mijn echtgenoot God weet waar is, God weet wat doet, met God weet wie.’

Het vuur in haar blauwe ogen, de manier waarop haar gezicht vertrok tot iets totaal anders, toonden hem hoe erg ze ermee zat. Hij trok haar tegen zich aan, zodat haar borsten platgedrukt werden tegen zijn borst. ‘Het is het werk,’ zei hij.

‘Misschien hou je daar wel meer van dan van ons.’

‘Kom op.’

‘Misschien zijn wij lang niet zo opwindend.’

Matt drukte haar tegen zich aan en grijnsde. Op bepaalde manieren was Liz slimmer dan hij. Toen ze elkaar twaalf jaar geleden hadden ontmoet op de CIA Farm, was zij een opkomende analiste die vloeiend Russisch, Spaans en Frans sprak. Hij had net een opdracht met de mariniers afgerond. ‘Jij bent op je eigen manier opwindend,’ zei hij.

‘Wat houdt dat in?’

Hij zuchtte zwaar en vermoeid. ‘Ga je gang, meid. Vraag me wat je wilt.’

Ze stopte even met ademen, omdat hij haar verraste. Ze voelde zich altijd aantrekkelijker in zijn aanwezigheid, wat haar soms verwarde. ‘Oké, Matt. Waar heb je vannacht geslapen?’

‘Het Holiday Inn in Dubai.’

‘Met wie?’

‘Ik deelde een kamer met een Amerikaanse landmachtma-joor die Cody heet.’

Ze zei het eerste wat in haar hoofd opkwam: ‘Ben je verliefd op hem?’

De absurditeit van haar vraag bracht een glimlach op zijn gezicht. ‘Nee.’ Hij vond de manier waarop ze zo soepel overging van tragedie naar komedie geweldig. ‘Maar misschien zou ik dat moeten zijn.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat is geheim, schat.’

‘Noem me niet zo.’

‘Schat, schat, schat. Jij stelde de vraag.’

Ze ging op haar tenen staan en beet zachtjes in zijn lip.

‘Au!’

‘Jij egoïstische lul.’ Ze was een knappe vrouw met een breed, open lers gezicht, die graag spelletjes deed: woorden raden, jokers, monopoly, tennis, volleybal, enzovoort. Dat maakte het makkelijker zichzelf te vergeten.

‘Jij vraagt om billenkoek.’ Matt hield vreselijk veel van zijn vrouw en dochters. Zij vormden de emotionele basis die hij nodig had om zijn werk te doen. Zonder hen zou hij zichzelf kapot werken. Zo gedreven was hij om te slagen.

‘Jij bent volkomen egocentrisch.’ Ze liet haar hand over zijn borst glijden. ‘Geef het maar toe.’

‘Ik ben veel gecompliceerder dan dat.’

Dat gold ook voor Liz – een interessante combinatie van een moderne feministe en een echtgenote uit de jaren vijftig, tegelijkertijd gericht op haar eigen zelfontplooiing en op het geluk van haar echtgenoot. Ze zei: ‘Ik wed dat je nauwelijks aan ons denkt als je weg bent.’

Hij wist dat het waar was, maar zei: 'Fout.'

Haar hand gleeed over zijn harde buik en stopte. 'Ik ben niet zoals jij. Ik kan mijn gevoelens niet uitzetten.'

Hij begon zich aan haar te ergeren. Moe en versuft had hij geen zin in het web van schuldgevoelens dat ze om hem heen aan het spinnen was. Dus riep hij: 'Verdomme, Liz, ik doe m'n godverdomde best!'

'Ik wil dat we gelukkig zijn samen, dat onze kinderen een goed leven hebben, dat ze hun vader kennen!'

Zijn bloed steeg zo snel naar zijn hoofd dat hij zich moest inhouden. 'Waarom zit je me zo op m'n nek? Ik ben net terug!'

Ze trommelde met haar vuisten tegen zijn borst. 'Omdat ik niet wil dat je lijk gevonden wordt in een donkere straat in Karachi of Tirana!'

Hij drukte haar harder tegen zich aan. 'Beheers je!'

'Dit is niet waar ik voor getekend heb!'

Hij pakte haar bij haar schouders. 'Luister!'

Ze sloeg hem hard in zijn gezicht. 'Probeer niet altijd de wereld te redden!'

Ze voelde de energiestoot door zijn lichaam gaan, en toen door dat van haar. Ze gaf er niet helemaal aan toe; ze probeerde ertegen te vechten. Al die weken van frustratie, al die nachten vol twijfels, angst en woede smolten samen tot één kracht.

Knopen werden afgerukt, kleren scheurden. Ze klauwden, kusten en neukten tot elkaars kern en waren vijftien minuten later een naar zweet en zaad ruikende kluwen op de vloer.

Liz rende achteruit, ze droomde dat ze op school aan het volleyballen was. Terwijl ze toekeek hoe de witte bal over het net ging, hoorde ze de speelse bel van de voordeur. 'Wat?' vroeg ze, half wakker, en greep naar het laken om zichzelf te bedekken.

Het schrapen van hout over tegels en de stem van de achtjarige Maggie brachten haar met een schok terug in het heden. 'Matt!'



Hij snurkte tegen haar borst, zijn lippen zacht en rubberachtig, zijn armen dik en sterk.

‘Matt, wakker worden!’

Maggie riep weer, dichterbij ditmaal. ‘Mammie!’

‘Niet binnenkomen!’ En toen, met haar liefste stem: ‘Wat is er, meisje?’

‘Oom Alan moet met papa praten.’

Daardoor begonnen alle alarmbellen in haar hoofd te rinkelen. ‘Niet nu!’

‘Dat meen je niet,’ snauwde Matt naar zijn baas, terwijl hij naar de bloemenpatronen van het kleed in de woonkamer keek, die hem aan iets anders deden denken. ‘Ik heb nog niet eens uitgepakt.’

Matt keek toe hoe de oudere man zijn baard in een punt streek. ‘Het spijt me, Matt. Jij bent de beste Farsi-spreker die we hebben.’

Alan Beckman vouwde het papier in zijn hand open en gaf dat aan zijn adjudant. Het was een getypte notitie aan de Amerikaanse ambassadeur in Roemenië van een man die zei dat hij lid was van de Iraanse veiligheidsdienst en dat hij op dinsdagmorgen 9 uur zou terugkomen in de Amerikaanse ambassade in Boekarest.

‘Dat is morgen,’ kreunde Matt.

Alan haalde een vliegticket uit de binnenzak van zijn linnen jasje. ‘Ik heb voor je geboekt op de nachtvlucht naar Frankfurt, die over twee uur vertrekt.’

‘Ik dacht dat je Roemenië zei.’

‘Je neemt een aansluitende vlucht in Frankfurt en komt om 7 uur ’s ochtends in Roemenië aan.’

Vervolgens overhandigde Alan hem een paspoort en een portefeuille. ‘Je reist onder de naam John Paul Morgan.’

‘Ik wil minstens een dag met mijn gezin doorbrengen.’

‘Als je terugkomt, zal ik je wat vrije dagen geven.’

Matt spuwde het eerste uit wat hij kon bedenken. ‘Misschien zou ik beter af zijn als ik in het hoofdkwartier op mijn reet zat.’

Alans kaakspieren spanden zich. Hij mocht zijn jongere adjudant graag, had zelfs bewondering voor diens lef, maar nu verloor hij zijn geduld. ‘Dit is een erg slecht moment om te gaan lopen zeiken.’

‘Ik ben niet aan het zeiken, Alan.’

‘Hoe wil je het dan noemen?’

‘Mijn frustratie uitdrukken. Ik steek steeds mijn nek uit voor jullie, maar ik krijg er niet veel voor terug.’

‘Ik heb kennisgenomen van je frustratie.’ Alan zette zijn meest gezaghebbende stem op. ‘Ik heb dit al eerder gezegd en ik zal het je nog een keer zeggen: je hebt moed, waarvan we meer zouden kunnen gebruiken in deze dienst, en je bent opmerkelijk toegewijd. Maar er is meer voor nodig dan alleen dat.’

Matt klemde zijn kiezen op elkaar. ‘Ga me nou niet vertellen hoe ik mijn werk moet doen.’

‘Je moet je enthousiasme leren beteugelen.’

‘Zelfs als het hoofdkwartier slechte beslissingen neemt?’

Ook Alan was gefrustreerd. Hij was het zat om zijn ondergeschikte te verdedigen en de rotzooi voor hem op te ruimen. ‘Kijk. Een van jouw contacten is neergeschoten.’

‘En dus?’

‘Ik zeg niet dat het jouw fout is, Matt. Maar het ziet er niet goed uit.’

Matt zou willen schreeuwen. ‘Heb ik het hoofdkwartier niet gewaarschuwd voor de Iraniërs? Heb ik niet gezegd dat ze steeds agressiever worden?’ Hij en Liz hadden het daar voortdurend over: de kloof tussen de bureaucraten en beleidsmakers in Washington, die de lijnen uitzetten, en de operationele medewerkers in het veld die te maken hadden met de werkelijkheid.

Omdat hij zich klaar moest maken voor een diner, had Alan niet veel tijd om te praten. Hij zei: ‘Die lui die een hinderlaag voor jullie hadden gelegd... Denk je dat je die kunt identificeren?’

‘Ik lag in die verdomde kofferbak.’

‘Je vriend Cody zegt dat hij er vrij zeker van is dat het de-

zelfde man was die je bij het hotel hebt gezien – wit haar, opvallend litteken in zijn nek.’

‘Kan zijn.’

‘Waarom denk je dat hij op jullie geschoten heeft?’

‘Misschien dacht hij dat we hem volgden.’

Alan dacht even na. ‘Goed antwoord. Ik zal een FBI-tekenaar naar Dubai sturen om met Cody een profieltekening te maken.’

‘Wat gaat het hoofdkwartier doen? Het allemaal archiveren?’

Alan liet hem ophouden. ‘Je bent een verdomd goede agent, Matt. Maak het allemaal niet moeilijker voor jezelf.’

Matt stak het ticket in zijn zak. ‘Ik zal het proberen.’

‘Ze zeggen dat zelfrespect de mooiste beloning is.’

Matt grijnsde scheef. ‘Jij zegt het, Moses.’

‘En nog iets... Word eens volwassen.’

Matt had de onplezierige taak om het nieuws te vertellen aan Liz, die daar allerm minst blij mee was.

‘Alweer!’ riep ze uit.

‘Liz, alsjeblieft. Ik probeer aan ieders verwachtingen te voldoen.’ Hij was onderweg naar de meisjes, die zaten te wachten om zich te laten voorlezen uit *One Fish, Two Fish* van Dr. Seuss.

‘O, is dat wat je aan het doen bent?’ vroeg ze.

‘Als je het echt wilt weten: ik probeer mijn baan te behouden.’

Ze ging midden in de gang staan, met haar handen op haar heupen en kwam direct ter zake. ‘Is dat het wel waard, Matt?’

Het was een goede vraag. Hij beloofde woensdag, of uiterlijk donderdag terug te komen. Daarna zou hij met Alan gaan praten om een andere opdracht te vragen. Na twee jaar bij Odysseus was het tijd voor iets nieuws.

‘Jij en de meisjes betekenen alles voor me,’ zei hij. En hij meende het.

Een uur later zat hij in de businessclass van een vliegtuig van Olympic Airlines. Terwijl ze over de Egeïsche Zee vlogen, over-

woog hij zijn mogelijkheden. Hij sprak vloeiend Perzisch en was aan de universiteit van Virginia afgestudeerd met als hoofdvak Midden-Oosten. Als hij bij de NCTS zou weggaan, had hij allerlei vooruitzichten. Maar de gedachte aan opstappen, of aan gevraagd worden op te stappen, maakte hem miselijk. Als het voorbeeld van zijn vaders leven hem iets had geleerd, was het wel dat hij nooit een uitdaging uit de weg moest gaan en zich nooit moest verbergen voor de wereld.

Bovendien hield hij van zijn werk en vond hij het een voorrecht om zijn land te dienen. Naar zijn mening waren de Verenigde Staten de hoop van de planeet vanwege hetgeen ze te bieden hadden: een mogelijkheid om je eigen leven te leiden zonder afremmende sociale, economische en politieke barrières.

Het deed hem pijn dat zijn regering soms onhandig en stom was. Dat was een van de dingen die hij graag zou willen veranderen.

Toen de stewardess hem een Mythos-biertje gaf, zag hij een langbenige vrouw met schouderlang kastanjebruin haar, die een paar rijen achter hem zat in de toeristenklasse. Ze hadden oogcontact gehad in de terminal in Athene, waar hij een exemplaar van de *International Herald Tribune* had gekocht.

De Mythos hielp hem zijn ogen te sluiten. Algauw stond hij weer in de Ruwistraat in Oman, onderhandelend over een tapijt met een oudere, gebaarde man die een puntige, vooruitstekende adamsappel had. Hij had de prijs naar beneden gekregen tot een paar rials, toen hij beseftte dat hij geen geld op zak had.

Het volgende dat hij zich herinnerde, was dat hij gewekt werd door de stem van de stewardess: 'We landen over vijftien minuten in Frankfurt, meneer.'

Hij was nog niet volledig bij zijn positieven toen een trein hem van terminal A naar terminal C bracht. Bij het aan boord gaan van de Lufthansa 712 naar Boekarest, zag hij weer de vrouw met de kastanjebruine haren achter hem in de rij staan. Hij vond haar geelbruine pumps mooi.

Dit keer sloeg hij een beduimd exemplaar open van *An In-*

*troduction to Persian* van professor W.M. Thackston van Harvard, en studeerde. Matt had het zich tot een persoonlijk doel gesteld om niet alleen het alledaagse Perzisch te beheersen, maar ook de grammatica van het Farsi. Taal was een belangrijk werktuig in zijn vak en hij had de beheersing van de fijne kneepjes ervan tot een obsessie gemaakt.

De zon probeerde zich een weg te branden door laaghangende wolken, toen ze landden in Boekarest, een stad waar Matt in geen jaren was geweest. Hij herinnerde zich dat het vliegveld, dat ooit bekendstond als Otopeni, aan de noordkant van de stad lag. Het was hernoemd tot Henri Coandă, naar de man die het eerste straalvliegtuig had uitgevonden.

Zijn Rockports met rubberzolen piepten op de tegelvloer, langs de stationsklok die aangaf dat het 8.03 uur was. In het Frans instrueerde hij de chauffeur van een oude Mercedes 190E om hem naar de Amerikaanse ambassade te rijden. Hij wilde bij het hotel stoppen om een douche te nemen, maar er was weinig tijd.

Minuten, uren, jaren gingen langs hem heen. Hij zag ze naast elkaar in het bestaan van het moderne en het straatarme Roemenië dat langs zijn raam schoot – houten karren met verse producten, die door paarden werden voortgetrokken langs reclameborden met daarop mobiele telefoons met Bluetooth-internetmogelijkheden.

De technologie had ook zijn stempel gedrukt op het zwarte pannendak van de Amerikaanse ambassade. Antennes als wasrekken en satellietshotels lieten zien dat die in verbinding stond met de wereld. Hij bedacht dat het gebouw zelf, met de donkere bakstenen en torentjes, op iets uit de televisieserie *The Munsters* leek.

Een blonde jongeman in een slecht zittend pak begroette hem bij de deur. ‘Meneer Morgan, mijn naam is Seth Bradley. Ik ben hier om u te assisteren.’

Bradley leidde hem langs de plaatselijke bewakingsdienst, door de Amerikaanse marinierspost, met de lift omhoog naar een kamer zonder ramen op de derde verdieping. Matt scande

de volledige ruim honderd vierkante meter ervan – hardhouten vloeren, een boekenkast tegen een van de muren, een houten tafel en twee stoelen. ‘Dit kan ermee door.’

Hij zette zijn zwarte nylon aktetas in de hoek en haalde er een geel notitieblok, potloden en een Perzisch-Engels woordenboek uit.

Bradley zei vanuit de deuropening: ‘Ik ga terug naar de hoofdingang om op de man in kwestie te wachten. Ik zal de hele tijd buiten deze deur blijven staan, voor het geval u me nodig heeft. O, en ik ben trouwens bewapend.’

‘Goed om te weten,’ zei Matt, terwijl hij naar zijn mobiel-tje keek, om er zeker van te zijn dat het was opgeladen.

Bradley was nog niet uitgepraat. ‘Als u klaar bent, kunt u deze kamer gebruiken om uw verslag te schrijven,’ zei hij. ‘Ik zal zorgen voor de versleutelde verzending. Als u nog iets nodig hebt, hoeft u het maar te vragen.’

‘Een douche en een scheerbeurt zouden prettig zijn.’

‘Sorry?’

‘Ik ben er helemaal klaar voor.’

Om twee minuten voor negen zag Bradley een man van middelbare leeftijd met een grijze pantalon en een geperst wit kattoenen overhemd de hoofdingang naderen met een versleten lederen agenda in zijn hand. Hij had een rechte militaire houding, kortgeknipt peper-en-zoutkleurig haar en een strak bijgewerkte baard en snor. Terwijl Bradley een paar snelle trekjes van zijn Marlboro nam, hoorde hij een van de bewakers aan de man vragen of hij een visum kwam aanvragen.

Toen de man een Iraans paspoort presenteerde, stapte Bradley naar voren. ‘Deze meneer heeft een afspraak met de economische afdeling,’ onderbrak Bradley in het Roemeens. ‘Ik ben hier om hem te begeleiden.’ Hij trapte zijn peuk uit, nam het paspoort over van de FSN-bewaker en las de naam die erin stond: Fariel Golpaghani.

‘Deze kant op, meneer Golpaghani.’

De jonge Amerikaan begeleidde de Iraniër naar de kogelvrije glazen cabine. Een knikje van Bradley was het teken voor de

marinier erbinnen om op een knop te drukken, waardoor de explosiebestendige deuren opengingen.

Matt stond op achter de tafel en sprak de gebruikelijke Perzische begroeting uit: *'Hale shoma chetorin.'*

*'Khubaem merci.'*

Bradley overhandigde het paspoort aan Matt en vertrok.

'Uw bescherming?' vroeg de Iraniër in het Engels, verwijzend naar Bradley.

Matt antwoordde koel: 'Ik ben nogal driftig. Hij is hier om u te beschermen tegen mij.'

Meneer Golpaghani trok een wenkbrauw op toen Matt blafte: *'Beshanid.'*

'Ik spreek Engels,' zei de Iraniër met een grijns.

'Gefeliciteerd,' zei Matt, terwijl hij door het paspoort van de Iraniër bladerde. Er ging een gespannen minuut voorbij voordat hij aan zijn kin krabde en vroeg: 'Wat kan ik voor u doen, *Agha* Golpaghani, als dat inderdaad uw echte naam is?'

De Iraniër glimlachte, waarbij hij zijn perfect witte tanden ontblootte. 'Het is wat ik voor u kan doen wat u zou moeten interesseren.'

'Waarom?'

Het viel Matt op dat hij een eenvoudige trouwring en een Bulova-horloge droeg. Zijn linkerarm was zwaar verbrand geweest.

'Ik geloof dat u Matt Freed bent, geboren in Fredericksburg, Virginia, op 5 juni, de naam van uw vrouw is Elizabeth Anne. Ze is geboren in Cockeysville, Maryland. U hebt drie kinderen, allemaal meisjes. U bent momenteel in dienst bij de CIA en woont in Athene. Uw laatste overzeese opdracht was in Afghanistan. Uw huidige baas is Alan Beckman, die vierenvijftig wordt in december.'

Max merkte op dat hij geen verschil maakte tussen de NCTS en de CIA. Toch vond hij het verontrustend om die informatie over zichzelf en zijn gezin te horen. Hij weerstond de verleiding om Golpaghani bij de keel te grijpen. 'U hebt me nog altijd niet verteld wat u voor me kunt doen.'